

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 52/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. N. P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie a na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/224/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. N. P. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2013 doručená sťažnosť JUDr. N. P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na spravodlivý súdny proces a na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/224/2011.

V zmysle ustanovenia § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je jednou z náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom aj odôvodnenie návrhu.

Sťažovateľka odôvodnenie svojej sťažnosti prezentovala v ruskom jazyku odvolávajúc sa na príslušnosť k národnostnej menšine a s tým spojené „ústavné a zákonné právo v zmysle, na komunikáciu v svojom materinskom jazyku-ruštine“.

Podľa relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej je obsah a rozsah práva garantovaného čl. 6 ods. 3 písm. e) dohovoru limitovaný požiadavkou zabezpečenia spravodlivého procesu, sa právo na bezplatnú pomoc tlmočníka neuplatňuje automaticky bez ďalšieho, teda len vyhlásením účastníka konania, že neovláda úradný jazyk, v ktorom sa konanie vedie. Dôkazné bremeno o jazykovej indispozícii zaťažuje účastníka konania a vnútroštátny orgán je oprávnený rozhodnúť, či je alebo nie je toto vyhlásenie opodstatnené (pozri prípad K. proti Francúzsku, rozhodnutie o sťažnosti č. 10210/82).

Ústavný súd už v minulosti v rámci inej sťažnosti sťažovateľky, s ktorou sa obrátila na ústavný súd, preveril na základe relevantných podkladov jej znalosť slovenského jazyka a konštatoval dostatočné jazykové dispozície sťažovateľky v uvedenom smere (uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 411/2011-42 z 21. septembra 2011).

Vzhľadom na uvedené adresoval ústavný súd sťažovateľke 15. novembra 2013 výzvu, v ktorej ju upozornil na označenú skutočnosť a vyzval ju, aby odôvodnenie sťažnosti doplnila v slovenskom jazyku, a to v lehote 15 dní od doručenia výzvy. V predmetnom liste ústavný súd sťažovateľku poučil aj o ďalších náležitostiach v jej podaní absentujúcich, ktoré sú vyžadované ustanovením § 20 zákona o ústavnom súde, a to o povinnosti priložiť k sťažnosti jednak splnomocnenie na zastupovanie advokátom s výslovným uvedením, že sa udeľuje na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, a tiež kópiu právoplatného rozhodnutia, proti ktorému sťažnosť smeruje.

Sťažovateľka na výzvu ústavného súdu reagovala podaním doručeným ústavnému súdu 16. januára 2014, v ktorom však zákonom požadované náležitosti v potrebnom rozsahu nedoplnila napriek tomu, že bola predchádzajúcou výzvou poučená aj o následkoch nedoplnenia podania v stanovenej lehote a možnosti odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce odôvodnenie návrhu (v prípade sťažovateľky v slovenskom jazyku, keďže ho dostatočne ovláda), splnomocnenie na zastupovanie advokátom, priloženú kópiu právoplatného rozhodnutia, proti ktorému sťažnosť smeruje, pričom sťažovateľka ani po výzve ústavného súdu konkrétne nedostatky svojej sťažnosti neodstránila, sťažnosť bolo potrebné po jej

predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2014